

Over de crash dd 21 december 1992 op het vliegveld van Faro van vlucht MP495 van Martinair.

Uit HET RELAAS VAN PASSAGIER JULSING; Het PAROOL, donderdag 19 december 2002

... Als met een zware zak aardappelen 'n steile berg op gaat het weer, nu voor de derde keer, maar het wil niet. Er zit geen klimkracht in dit toestel, het heeft een staart van lood. Er is iets heel erg mis.

Buiten geselt regen de romphuid, het striemt langs de raampjes, herhaalde bliksemflitsen geven een bijna stroboscopisch effect.

Binnen verkruiemt zienderogen de bestudeerde relaxedheid van het cabinepersoneel om plaats te maken voor gespannen nervositeit, algauw uitmondend in holle angst. Ingehouden spanning onder de passagiers gaat over in de eerste tekenen van paniek. ...

... Het volgepakte vliegtuig schudt en rilt over de hele lengte, een volgepakte bus die van een rotsachtige helling raast. We worden verzocht niet meer te roken. De eerste lockers braken hun inhoud uit. ...

... De impact waarmee het toestel de grond raakt, is niet goed onder woorden te brengen. Til een klein flatgebouw honderd meter boven de grond en laat het vervolgens vallen, misschien komt dat nog het dichtst bij de intensiteit van de klap, maar ook dat beeld dekt de ervaring niet. De resultaten van de klap zijn ogenblikkelijk. Natuurlijk valt meteen alle verlichting uit, waaronder de ingebouwd lichten in de gangpaden. 'n Feit waarover ik me tot mijn verwondering danig erger.

Alleen bij het licht van de vuurzee die buiten onmiddellijk in alle hevigheid oplaait is te zien hoe het toestel in al z'n voegen wrikt en wringt, hoe alle lockers zich nu finaal van hun inhoud ontdoen, en hoe de plastic wand- en plafondbeplating, hier en daar al druipend door de naar binnendringende hitte, naar beneden komt, de rijen voor ons volledig bedekkend.

Van alles vliegt er rond. Ik scherm met m'n armen m'n hoofd af, want dit is niet het moment om door een volle fles of iets ander zwaars getroffen te worden. Iets van flink formaat raakt me echter met een doffe klap in de nek. Het blijft op m'n schouders liggen. Het lichaam van een kind? vraag ik me ongerust af, maar ik voel geen beweging. Ik hou het op een weekendtas en schud het van me af, zodat het links naast me in het gangpad ploft.

Naar ik later zal leren, haakt de DC-10 met de rechtervleugel in het gras naast de landingsbaan waarop we even daarvoor zo absoluut zonder genade neersmakten, zodat vooral wij in het staartgedeelte als de stift van een passer onder de heftigst mogelijke G-krachten in een boog van honderdtachtig graden worden rondgezwiept. ...

...Staande naast de stoel, klaar als een atleet in de startblokken voor de race, weg van de naderende explosie, is er ineens die stem in me die me van die actie weerhoudt.

Het is als een dwingende, uiterst autoritaire kracht die me door het hoofd dreunt. `Niet zonder A.~!' A.~!

Het is of ik bijkom uit een droom. Ik was haar helemaal vergeten.

Ze zit op de stoel naast die waaruit ik zojuist maakte dat ik wegwam; ze is volop in leven stel ik vast, want ze rukt aan haar veiligheidsriem. Die blijkt verkeerd om gemonteerd. ...